

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni. 22.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ερμηνεία ἑπιστολῶν κα.

Δεινὴν ἡμῶν ὡς ἐπιβόμην ἢ σὴ θεο-
σέβεια ἑπὶ φίλων ἐποίησατο πινῶν
τιῶν καταβολῆν, ὡς ἔδει λέγει γραμμα-
τικῶν παρρησιαστικώτερον ἔλθειν. αἱ γὰρ
ρησῆσαι παραμύσεις, ἴχυσαν οὐδὲν δυ-
ναμῶν διορθώσασθαι εὐσέβιον τὸν
ἑπίσκοπον, καὶ μὴ βελόιδρον. ἴδι-
τοίνω, ὡς ἴερα κεφαλῆ. γρη γὰρ Σπο-
λογήσασθαι, ὅτι πᾶσαν κεινίηκα, ὡς
ἴος τε ἦν, ἰατρείας ὄδον, καὶ παρρησι-
ατικῶν καὶ τετραχύτερον. καὶ οὐδὲν ὡς
λέλοιπα τῆς ὀφειλόντων ἀναμοχλεύ-
σαι τῶν νόσον, καὶ οὐ δειδιώμεν, τοῦ
πάθους κρείττονος τῆς βοήθειάτων εὐ-
ρεθέντος, καὶ εἰς ἀναληθίαν ἐκπε-
πρωκότος. δημοσιεύσαι μὲν οὐδὲν γρη
τὰ λήθης ἀξία καὶ βαθείας σιγῆς. ὁ-
μῶς δὲ ὀλίγα τῆς ἰδικῶς αὐτῶ μετὰ
παρρησίας ἐπεταλμῶν, δηλῶ, ἵν' εἰ-
δῆς ὅτι καὶ τῆς τῶ μέρους χεπεφρό-
νησε, καὶ παύσατο ἡμᾶς ἀπώμῶν.
γρη γρη αὐτῶ πολλὰ μὲν ἄ-
ρησῆσαι, ὀλίγα δὲ διακρίων γρη γρη. ἑπι-
πεμῆμαι γρη τὰ πλείστα μακρογρη
δὲ φιλαπόμῶν. ἢ πόλις πᾶσα
τὰ ὡσεύσῃ σου τραγωδύσασθαι δρά-
ματα, φησὶ, δι' ἡν αὐτῶν πωράσκεις
τὰς χειροτονίας; τίος ἐνεκεν ὡσεύ-
σεις τῶ ἱερωσύων; τῶ χρεῖν χεπι-
λεύεις τὸ θεῖον; δι' ἡν αὐτῶν μαινεῖς
τὰ ἀνάκτορα; τίος χρεῖν τὰ τῆς
πεινήτων σφετερίζομῶν γρη ματῆς;
λέγει τί ἑπὶ γῆρας οὐδὲν νεωτερίζεις
τοῖς ἀδικήμασι, τίος ἐνεκεν ὡσεύ-
σεις ἀρχῶν, ἀλλ' ἀρχομῶν ὑπὸ τῆς
χεκίας ἐφωράθης; ἴδι τοίνω ὅτι μεί-
ζονα δίκην δόξης αὐ, ὅτι δέδραχας αὐ-
τὸς ἀκωλύειν ἑτέρους ἐτάχθης.

Μάρωνι. κβ.

Δι' ἡν αὐτῶν ἀπονοδὸς σοι καὶ ἀκί-
ρικτος ὡσεύς τῶ ἀρετῶν τυγχά-
νει πόλεμος, ἡδέως αὐ σου πυδοίμην

Hermogeni Episcopo. 21.

Grauibus verbis, ut ad me perlatum est,
pietas tua presentibus quibusdam amicis
me accusavit, quod liberioribus acio-
rioribusque literis minimè usus sim: quan-
doquidem blandæ ac suaves admonitio-
nes Episcopum Eusebium corrigere mini-
mè potuerint. Hoc igitur scias velim, ò
mihī sacrosanctum caput, (me enim pur-
gem oportet) me nullum non medicinæ
genus tam blandius, quàm asperius ten-
tasse, nec eorum, quæ morbum reuellers
debeant, quicquam omnino prætermi-
sisse: nec tamen id potuisse: quòd videlicet
morbus omnibus remediis superior ac va-
lentior inuentus sit, atque in stuporem ex-
ciderit. Quanquam autem ea minimè di-
uulgare attinet, quæ obliuione atque alto
silentio conterenda sunt, pauca tamen ex
iis quæ priuatim ad eum adhibita verborū
libertate scripsi, tibi patefaciam, ut eum
hanc quoque partem contempsisse intelli-
gas, meque criminari desinas. Etenim mul-
ta quidem ad eum, quæ oportebat, scripsi:
pauca autem lachrymas fundens scribo,
pleraque enim refecabo, ne prolixitatis
opinionem subeam. Vrbs vniuersa, perspi-
cua tua flagitia tragicis verbis prosequens,
ad hunc modum loquitur: Quam ob cau-
sam sacras initiationes vendis? Ecquid sa-
cerdotium prodis? Quid affers, quod diuī-
no numine ad cauponarium quæstū abu-
teris? Quid causæ est, quamobrem templa
contaminas? Ecce auerfis pauperum bo-
nis opes colligis? Quid est, cur in senectū-
tis limine flagitiis & sceleribus iuuenef-
cis? Cur nō in imperio permansisti, verūm
vitio parere deprehensus es? Hoc igitur
scito, te grauiores hoc nomine pœnas da-
turum esse, quòd ea ipse perpetrasti, quæ
ne alij committerent, pro tuo munere at-
que officio prohibere debuisti.

Maroni. 22.

Lubenter ex te audirem, quidnā causæ
sit, quamobrem tam atrox atque inexpia-
bile virtuti bellum indixeris. Si enim Epi-

curum admiraris, atque ad eius exemplar vitam tuam depingis, ecquid Christianum te profiteris? Si autē Christianus appellari cupis, quam ob causam Epicureo more vitam instituis?

Eutocio Diacono. 23.

Pura & numeris omnibus absoluta libertas est, nulla omnino re indigere. quod quidem ut humanæ naturæ conditione sublimius ac præstantius, diuino numini tribuatur. Secūda autē ab ea, paucis opus habere, quod quidem homines consequi, atque ad id peruenire possunt. Hancigitur amplectamur: quoniam prima captum nostrum nunc excedit.

Olympio Diacono. 24.

Quod omni oratione præstantiorem, nec finem vnquam habituram voluptatem, labores ac certamina proferant, quodque ærumnæ nihil sint, si cum eius gloriæ, quam virtus parit, magnitudine comparētur, non te fugit. Quoniam igitur pacto, cum hæc tibi comperta & explorata sint, illud à me tibi exponi voluisti, in mundo pressuram habebitis: perspicuum enim est, certaminum ac laborum studium hanc vitam esse: coronarum autem & præmiorum futuram.

Aufonio Correctori. 25.

Cum certior factus fuisset, preces ab vniuersa vrbe tibi adhibitas fuisse, absurdum existimaui me huiusce deprecationis expertem esse, qui & primus, & fortasse solus, ut ea conficiatur, laborare debeam. Ac quidem quod seriùs ad eam illa veniet (nam pro ipsa, causa mihi dicenda est) præfectorum eorum, qui huic haud facillè obtemperant, animus atque institutum in causa fuit. Etenim propter eos, qui crudeliter & inhumanè imperant, nec benignitatem, ac misericordiam integritati admiscunt, urbem quoque iam piguit, crebras

ἐγώ. εἰ μὲν γὰρ Ἐπίκουρον θαυμάζεις, καὶ πρὸς Σκείνον ὄρων τὸν σαυτὴ ζωγραφεῖς βίον, τίος ἐνεκεν χρεῖται, ὅς εἶναι προσποιητὴν δὲ χρεῖται τοῦ χρεματίζειν βούλει, δι' ἣν αἰτίαν ἑπικουρείου Διόζους βίον;

Εὐτοκίῳ Διάκονῳ. κγ.

Ἡ μὲν εἰλικρινὴς καὶ ἀκριβὴς ἐλευθερία ἐστὶ, τὸ μηδεὶος ὄλος δ' εἶσθαι, ὅπως κρείττον ὢν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως θεῖον ἔσται. ἢ δὲ μετ' Σκείνου, τὸ ὀλίγων δ' εἶσθαι, ὅπως καὶ δυνατὸν καὶ ἐφικτὸν τοῖς ἀνθρώποις χρεῖται καὶ ταῖς τῶν οὐρανῶν ἀρεταῖς, ἐπειδὴ, ὅπως ἢ ὅπως τῶν ἡμῶν ἀνεφικτος.

Ὀλυμπίῳ Διάκονῳ. κδ.

Ὅτι τῶν ἀφραστον καὶ ἀληκτον εὐφροσύνην οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀγῶνες φύσει, καὶ ὅτι οὐδὲν οἱ μάχῃσι πρὸς τὸ μέγεθος τῆς εὐχλείας τῆς ὑπὸ τῆς ἀρετῆς πικροδύνης, οἶσθα. πῶς τίνων ταῦτα ἐπισημῶν, Σκείνου ἐζητήσας μαθεῖν, τὸ, ἡλίφιν ἐξετε ἐν τῷ κόσμῳ τῆς δὴ δὴ ἰδὲ γὰρ ὅτι τῆς ἰδὲ ἀφρονῶν καὶ τῆς ἀδύλων ἐσθλῶν ἐστὶ ὁ παρῶν βίος. τῆς δὲ στεφάνων καὶ τῆς ἐπαθλῶν, ὁ μέλλων.

Αὐσονίῳ κορρίκτορι. κε.

Πυθόιδρος ὑπὸ τῆς πόλεως πάσης τῶν σὺν τῷ βασιλεὶ ἡσθλῶν μεγαλόνοια, ἀποποιήσας ἀμειρήσας τῆς ποιότητος τῷ βασιλεὶ ἡσθλῶν, τὸν καὶ πρῶτον καὶ μόνον ἴσως φροντίζειν περὶ αὐτῆς ὅπως ἀνοσθίη ὀφείλοντα. τῆ μὲν οὐ βραδείας εἰς τὴν ἑλπιύθηναι. καὶ γὰρ ἀπολογίσασθαι ὑπὲρ αὐτῆς, ἢ τῆς μὴ βραδείας αὐτῆς πειροδύων ἀρχῆτων, αἰτία τυχεῖται πρὸς αὐτῆς. Διότι γὰρ τὰς ἀμείως καὶ ἀπαιθῶν ἡγεμενους, καὶ μὴ κυριώτας τῆ καθαρότητι τῶν φιλαθροῦν, καὶ ἡ πόλις ἀπε-
καρ-